

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 26. aprila 2022. godina
Br.ref.:RK 1985/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI220/21

Podnosilac

Besim Smajli

**Ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda Rev. br. 74/2021 od
15. jula 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Besim Smajli, koga pred Ustavnim sudom zastupa advokat Vehbi Beqiri (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 74/2021] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 15. jula 2021. godine.
3. Podnosilac zahteva je gore navedenu odluku Vrhovnog suda primio 30. avgusta 2021. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar ovog zahteva je ocena ustavnosti osporene presude, kojom su, prema navodima podnosioca zahteva, povređena njegova prava zagarantovana članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 54. [Sudska zaštita prava] i članom 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon), kao i na pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 22. novembra 2021. godine, podnosilac zahteva je putem pošte dostavio zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 13. decembra 2021. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Istog dana, Sud je obavestio Osnovni sud u Mitrovici o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi Sudu povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.
9. Dana 15. decembra 2021. godine, predsednica Suda, Gresa Caka-Nimani, imenovala je sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Radomir Laban (predsedavajući), Remzije Istrefi-Peci i Nexhmi Rexhepi (članovi).
10. Dana 17. decembra 2021. godine, Osnovni sud u Mitrovici je dostavio Sudu traženu povratnicu koja dokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu odluku.

11. Dana 31. marta 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno/većinom glasova iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

12. Dana 31. maja 2011. godine, Generalna direkcija Policije Kosova donela je odluku [31/SP/DP/2011] o plaćenju suspenziji podnosioca zahteva, pripadnika Policije Kosova, zbog toga što je bio subjekt istrage zbog povrede Zakona o policiji.
13. Nakon gore navedene odluke, protiv podnosioca zahteva je paralelno pokrenut krivični postupak koji je okončan na taj način što je on oglašen nevinim.

Pregled činjenica u krivičnom postupku

14. Iz spisa predmeta proizilazi da je Specijalno tužilaštvo, dana 30. novembra 2011. godine, podiglo optužnicu [PPS. br. 70/10] protiv podnosioca zahteva i nekoliko drugih policijskih službenika zbog osnovane sumnje da su izvršili krivično delo "Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja" iz člana 339. stav 1. Krivičnog zakonika Republike Kosovo (u daljem tekstu: KZRK) i "Primanje mita" iz člana 343. stav 1. KZRK-a.
15. Dana 15. februara 2013. godine, odlučujući o optužnici [PPS. br. 70/10] Specijalnog tužilaštva, Osnovni sud u Mitrovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) je presudom [P. br. 22/12] oglasio podnosioca zahteva nevinim, koju presudu je potvrdio i Apelacioni sud svojom presudom [PAKR. br. 347/13] od 18. avgusta 2015. godine.
16. Dana 29. oktobra 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo Sudskom savetu Kosova (u daljem tekstu: SSK) zahtev za naknadu štete zbog neosnovanog lišenja slobode za vreme koje je proveo u pritvoru u trajanju od 9 dana. U tom smislu, dana 26. januara 2016. godine, nakon što mu je ponuđena nagodba od strane Komisije za naknadu štete licima koja su neopravdano osuđena i licima koja su neosnovano lišena slobode, podnosiocu zahteva je isplaćena naknada u ukupnoj vrednosti od 108 evra.

Pregled činjenica u disciplinskom postupku

17. Dana 17. jula 2013. godine, Interna disciplinska komisija Policije Kosova je odlukom [580/K8D/2013] oglasila podnosioca zahteva krivim za disciplinski prekršaj iz Poglavlja II, član 5. tačka 12. (*Ponaša se na takav način kojim iznosi na loš glas ili baca senku na Kosovsku policiju tokom obavljanja dužnosti ili izvan nje*), član 8. tačka 1. (*U svojstvu policajca ili civilnog službenika Kosovske policije i bez odgovarajućeg ovlašćenja na neposredan ili posredan način traži ili prima bilo kakvo materijalno dobro, poklon, bilo koju uslugu, potpis ili preporuku*) Administrativnog uputstva br. 1512008-MUP u vezi sa članom 46. tačke a i d Zakona o policiji.

18. Gore navedenom odlukom, podnosiocu zahteva je izrečena disciplinska mera "Obustava isplate plate od 30% za 2 meseca od bruto plate" kao i dopunska mera "Administrativni transfer". Gore navedenu odluku je u drugom stepenu potvrdila Komisija za žalbe i naknade Policije Kosova.

Pregled činjenica u parničnom postupku

19. Dana 25. maja 2016. godine, podnosilac zahteva je podneo Osnovnom sudu tužbu protiv Generalne direkcije Policije Kosova radi naknade obustavljenih plata u periodu od 30. maja 2011. do 2. aprila 2013. godine, u iznosu od 10.000 evra, sa zakonskom kamatom od 3,5%.
20. Dana 15. februara 2017. godine, rešenjem [C. br. 298/2016] Osnovnog suda, a na osnovu izjave veštaka, utvrđeno je da ukupan iznos za naknadu, bez zakonske kamate iznosi 7.192,50 evra.
21. U odgovoru na tužbu, tuženi je osporio tužbu i tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan, argumentujući da su podnosioca zahteva u disciplinskom postupku obe instance oglasile krivim, i da podnosilac zahteva nikada nije osporio poslednju, odnosno drugostepenu odluku. Dalje, tuženi je takođe naveo da je zahtev zastareo zbog toga što je presuda u krivičnom postupku doneta 15. februara 2013. godine, dok se sudu obratio 25. maja 2016. godine, po isteku roka od 3 godine.
22. Dana 29. septembra 2017. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 298/2016] odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva za naknadu obustavljenih plata na osnovu odluke o plaćenju suspenziji jer je podnet po isteku roka od 3 godine.
23. Što se tiče podnosiočevog zahteva za naknadu iznosa koji mu je obustavljen kao rezultat suspenzije sa naknadom 50% od plate, iz razloga što je oglašen nevinim u krivičnom postupku, u obrazloženju presude Osnovnog suda je ocenjeno da podnosiocu zahteva ne pripada pravo na naknadu plate koja mu je obustavljena jer je u disciplinskom postupku oglašen krivim, bez obzira na to što je u krivičnom postupku oglašen nevinim.
24. Nadalje, Osnovni sud je presudom [C. br. 298/2016] ocenio da se plaćena suspenzija s posla može utvrditi na period od najviše 6 meseci, dok je podnosilac zahteva u konkretnom slučaju bio suspendovan od 31. maja 2011. do 28. februara 2013. godine, odnosno 20 meseci, u suprotnosti sa članom 7. Zakona o radu. Osnovni sud je utvrdio da su odluke tuženog u disciplinskom postupku donete nakon isteka perioda od 20 meseci u suspenziji, ali pošto podnosilac zahteva nije pobio ove odluke, on nije imao nadležnost da izvrši njihovo razmatranje.
25. Što se tiče zastarelosti zahteva, Osnovni sud je precizirao da je u konkretnom slučaju rok počeo da teče onog trenutka kada je istekao rok od 6 meseci od suspenzije, a to je 1. decembar 2011. godine. S obzirom na to da novčana potraživanja, prema članu 87. Zakona o radu, zastarevaju u roku od 3 godine, po

oceni Osnovnog suda, krajnji rok za podnošenje tužbe bio je 1. decembar 2014. godine. S tim u vezi, Osnovni sud je u obrazloženju svoje presude ocenio da je podnosilac zahteva podneo tužbu 25. maja 2016. godine, odnosno više od 1 godine nakon isteka roka.

26. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je uložio žalbu Apelacionom sudu protiv presude [C. br. 298/2016] Osnovnog suda od 29. septembra 2017. godine, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava. Podnosilac zahteva je žalbom tražio da se ožalbena presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno razmatranje ili da se ožalbena presuda preinači usvajanjem tužbenog zahteva podnosioca zahteva.
27. U žalbi uloženoj Apelacionom sudu, u vezi sa povredom odredaba parničnog postupka, podnosilac zahteva je naveo da je izreka ožalbene presude bila nerazumljiva i da je obrazloženje prvostepenog suda u odnosu na odbijanje tužbe i zastarelost bilo protivrečno. S druge strane, povodom navoda o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, podnosilac zahteva je naveo da Osnovni sud nije pravilno utvrdio činjenicu da je predmet bio u krivičnom postupku od 6. maja 2011. do 20. oktobra 2015. godine i da samim tim nije mogao zastareti. Što se tiče disciplinskog postupka protiv njega, podnosilac zahteva je u svojoj žalbi naveo da je sud pogrešno i nepotpuno ocenio dostavljene dokaze. Na kraju, prema žalbi podnosioca zahteva, prvostepeni sud je pogrešno primenio materijalno pravo iz razloga što uopšte nije primenio odredbe KZRK-a, Zakona o radu i Zakona o obligacionim odnosima.
28. Dana 8. septembra 2020. godine, Apelacioni sud je presudom [A. br. 5433/2017], odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu [C. br. 298/2016] Osnovnog suda. Apelacioni sud je u obrazloženju svoje odluke dodao da je gore navedena presuda Osnovnog suda bila pravilna i utemeljena na zakonu, te da nije zahvaćena povredama odredaba parničnog postupka.
29. Navod podnosioca zahteva o povredi odredaba parničnog postupka zbog toga što je izreka presude prvostepenog suda bila nerazumljiva, a obrazloženje protivrečno, Apelacioni sud je ocenio kao neosnovan i utvrdio da je ožalbena presuda sastavljena u skladu sa odredbama Zakona o parničnom postupku, sa jasnom i izvršivom izrekom. Pored toga, što se tiče protivrečnosti u delu obrazloženja, u obrazloženju presude Apelacionog suda je navedeno da su u delu obrazloženja presude Osnovnog suda dati razumljivi razlozi o odlučnim činjenicama koje su dovele do zaključka da se tužbeni zahtev mora odbiti. Nadalje, Apelacioni sud je odbio kao neosnovan žalbeni navod podnosioca zahteva o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju jer je prvostepeni sud u dokaznom postupku izveo sve dokaze koje su predočile parnične stranke.
30. Pored toga, u obrazloženju presude [A. br. 5433/2017] Apelacionog suda navedeno je da nisu ispunjeni zakonski uslovi da podnosilac zahteva potražuje naknadu jer nije pokrenuo parnični postupak za ocenu zakonitosti odluke Disciplinske komisije o obustavi od plate. U obrazloženju svoje presude, Apelacioni sud je takođe ocenio

da je u disciplinskom postupku utvrđena disciplinska odgovornost podnosioca zahteva za teške povrede radnih obaveza i da oglašavanje podnosioca nevinim u krivičnom postupku ne isključuje disciplinsku odgovornost, niti stvara pravni osnov za naknadu razlike u plati kao rezultat odluke poslodavca, koja odluka nikada nije podvrgnuta sudskom razmatranju.

31. Neodređenog datuma, podnosilac zahteva je uložio reviziju Vrhovnom sudu protiv presude [A. br. 5433/2017] Apelacionog suda, navodeći povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnu primenu materijalnog prava i prekoračenje tužbenog zahteva. Podnosilac zahteva je revizijom naveo povrede odredaba parničnog postupka, odnosno povrede iz člana 182. stav 2. tačka n Zakona o parničnom postupku, jer je po njemu izreka presude bila nerazumljiva iz razloga što je predmet tužbenog zahteva bio da sud utvrdi činjenicu da je tužilac nezakonito suspendovan s posla uz naknadu od 50% od 30. maja 2011. do 2. aprila 2013. godine, kada je nakon presude Osnovnog suda od 15. februara 2012. godine oglašen nevinim. Naime, podnosilac zahteva je u reviziji koju je uložio Vrhovnom sudu precizirao da je bio u krivičnom sudskom postupku od 26. maja 2011. do 20. oktobra 2015. godine, kada je primio presudu Apelacionog suda. Takođe, podnosilac zahteva se pozvao na član 14. Zakona o parničnom postupku navodeći da ova odredba povezuje krivični predmet kao preduslov za utvrđivanje postojanja građanske štete, a povrh svega, prema članu 361. Zakona o obligacionim odnosima, onda kada postoji pravosnažna odluka rok za potraživanje iznosi 10 godina.
32. Dana 15. jula 2021. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 74/2021], odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva, prihvatajući pravne stavove prvostepenog i drugostepenog suda, i utvrdio da njihove presude nisu zahvaćene povredama odredaba parničnog postupka ili pogrešnom primenom materijalnog prava pošto je potraživanje zastarelo.
33. Navod podnosioca zahteva o povredi člana 182. stav 2. tačka n Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud je odbio kao neosnovan, ocenivši da su predmet suđenja u krivičnom postupku i predmet pred upravnim organom u disciplinskom postupku bili potpuno međusobno odvojeni, odakle proizilazi da je podnosilac zahteva oglašen nevinim samo u krivičnom, a ne i u disciplinskom postupku.
34. Na kraju, navod podnosioca zahteva da onda kada postoji pravosnažna odluka rok zastarevanja iznosi 10 godina, Sud je ocenio neosnovanim jer, prema obrazloženju Vrhovnog suda, član 87. Zakona o radu jasno propisuje da *“svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva”*.

Navodi podnosioca zahteva

35. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su povređena njegova prava zagarantovana članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom

54. [Sudska zaštita prava] i članom 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP.

36. Podnosilac zahteva navodi da su obrazloženje i izreka suda o neblagovremenoj žalbi u potpunoj međusobnoj suprotnosti, navodeći da je on bio uključen u krivični postupak od 26. maja 2011. do 20. oktobra 2015. godine, kada je primio presudu Apelacionog suda, kojom je oglašen nevinim. Prema navodima podnosioca zahteva, on se odmah po prijemu gore navedene presude obratio Sekretarijatu SSK-a radi naknade, a pošto mu ova naknada nije pružena u celosti, podneo je tužbu Osnovnom sudu radi naknade plata obustavljenih odlukom [31/SP/DP/2011] Policije Kosova u periodu od 30. maja 2011. do 2. aprila 2013. godine, koja tužba je, prema podnosiocu zahteva, podneta pre nego što su protekla 3 meseca. Povodom navoda o protivrečnostima u presudi suda, podnosilac zahteva navodi *“Protivrečnost obrazloženja presude protivrečna je u svakom stavu obrazloženja iste. Sud na strani 3. presude, poslednji stav, utvrđuje, citiram, “Tužilac je oglašen krivim samo u krivičnom, a ne i u disciplinskom postupku” Na čemu sud zasniva ovo utvrđenje u odnosu na odluku krivičnog suda koja je prošla sve instance i ispostavilo se da je tužilac nevin. Ponovo, ako se poziva na disciplinsku meru obustave od 30% za dva meseca, ona nije bila predmet tužbe ni tužbenog zahteva”*.

37. Nadalje, podnosilac zahteva, po pitanju prekoračenja tužbenog zahteva od strane suda, navodi:

“Sud je u svom obrazloženju dao protivrečnu ocenu iz razloga što tužba i tužbeni zahtev nisu podneti zbog kako se navodi obustave od 30% za dva meseca. Ovo nije bio deo tužbe i tužbenog zahteva, stoga nije bilo potrebe da sud ovo poveže kada nije bilo predmet tužbe.

Tužilac je kao u tužbi tražio neisplaćeni deo za vreme dok je bio suspendovan uz naknadu 50% od plate za vreme dok se protiv njega vodio krivični postupak. Do suspenzije nije došlo na osnovu pritvora sada tužioca i bila je povezana sa krivičnim predmetom. Da je bilo nezakonito, to je potvrdio i sud svojom krivičnom presudom”.

38. Podnosilac zahteva dalje navodi pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje iz razloga što sud nije uzeo u obzir činjenicu da je bio oglašen nevinim na kraju sudskog postupka i sud nije utvrdio činjenicu da je od datuma hapšenja, konkretno od 6. maja 2011. godine do 20. oktobra 2015. godine, predmet bio u krivičnom postupku nije mogao zastareti. S tim u vezi, podnosilac zahteva dodaje da je sud pogrešno primenio, odnosno uopšte nije primenio zakonske odredbe KZRK-a, Zakona o obligacionim odnosima i Zakona o radu, Ustava Kosova, kao i evropskih konvencija u vezi sa pravom na rehabilitaciju lica koja su nepravedno optužena i oslobođena pravosnažnom presudom od strane suda.
39. Pored toga, podnosilac zahteva navodi da su mu presudom Vrhovnog suda povređena prava sledeća prava zagarantovana Ustavom:

“-Povreda člana 24. Ustava Republike Kosovo -Jednakost pred zakonom, zbog toga što je građanski sud uskratio podnosiocu odredbe koje proizilaze iz Ustava i prava koja nakon sudskoj procesa pripadaju licu oslobođenom od optužbe utvrđena kao u gore navedenim aktima: Zakoniku o krivičnom postupku, Zakonu o radu, Zakonu o parničnom postupku.

-Povreda člana 29. tačka 1. i 5. Ustava Republike Kosovo – Pravo na slobodu i sigurnost, gde ova odredba ima smisao sigurnosti građana pred zakonom u slučajevima obeštećenja nepravедно osuđenih lica.

-Povreda člana 32. Ustava Republike Kosovo -Pravo na pravno sredstvo, odnosno podnosilac se odmah po okončanju krivičnog predmeta u zakonskom roku obratio građanskom sudu, ali je isti neosnovano osporio rok od 3 godine od pravosnažne krivične presude i odbio tužbu kao neblagovremenu. Po našem mišljenju i tužba se mora smatrati pravnim sredstvom koje je građanski sud uskratio podnosiocu.

-Povreda člana 54. Ustava Republike Kosovo -Sudska zaštita prava, gde je prema podnosiocu, građanski sud propustio da zaštiti prava koja potiču od krivičnog suda u istom predmetu.

-Povreda člana 55. Ustava Republike Kosovo -Ograničenje prava i osnovnih sloboda, proistekla je zbog činjenice da su podnosiocu ograničena prava na rad i naknadu ličnih dohodaka za vreme dok je bio optužen i ovo osnovno pravo mu nije priznato za dato vreme od oko 2 godine”.

40. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da se ukinu presuda [Rev. br. 74/2021] Vrhovnog suda, presuda [A. br. 5433/20 17] Apelacionog suda i presuda [C. br. 298/2016] Osnovnog suda; (iii) da se obaveže tužena Direkcija Policije Kosova da podnosiocu zahteva na ime 50% obustavljene plate od juna 2011. do februara 2013. godine, nadoknadi iznos od 7.192,50 evra sa zakonskom kamatom i troškove postupka u iznosu od 854 evra zasnovano na veštačenju koje je odredio prvostepeni sud; kao i (iv) da vrati predmet na ponovno suđenje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 3.

[Jednakost pred zakonom]

- 1. Republika Kosovo je multietničko društvo, koje se sastoji od Albanaca i ostalih zajednica, kojom se upravlja na demokratski način, poštujući vladavinu zakona, preko zakonodavnih, izvršnih i pravosudnih institucija.*
- 2. Sprovođenje javne vlasti u Republici Kosovo se zasniva na načelu jednakosti svih građana pred zakonom i poštovanju međunarodno priznatih prava i osnovnih sloboda, kao i zaštiti prava i učešća svih zajednica i njihovih pripadnika.*

Član 24.
[Jednakost pred zakonom]

1. *Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
2. *Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
3. *Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovoditi samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.*

Član 29.
[Pravo na slobodu i sigurnost]

[...]

4. *Lice koje je lišeno slobode hapšenjem ili pritvorom, ima pravo na pravnu pomoć, kako bi se ocenila zakonitost hapšenja ili pritvaranja. Odluku će doneti sud u vrlo kratkom roku i ukoliko je hapšenje ili pritvor nezakonito, naređiće se oslobađanje lica.*
5. *Svako ko je žrtva hapšenja ili pritvora, koje nije u skladu sa odredbama ovog Člana, ima pravo na kompenzaciju, na zakonom propisan način.*

[...]

Član 31.
[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštititi privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
4. *Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*

5. *Svako ko je optužen za krivično deo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*
6. *Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.*
7. *Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike*

Član 32.
[Pravo na pravno sredstvo]

Svako lice ima pravo da koristi pravna sredstva na sudske i administrativne odluke, koje uskraćuju njena/njegova prava ili interese, na zakonom propisan način.

Član 54.
[Sudska zaštita prava]

Svako ima pravo na sudsku zaštitu u slučaju kršenja ili uskraćivanja nekog prava koje je garantovano ovim Ustavom, kao i pravo na efikasne pravne mere ukoliko se utvrdi da je pravo prekršeno.

Član 55.
[Ograničenje prava i osnovnih sloboda]

1. *Prava i osnovne slobode garantovane ovim Ustavom, se jedino mogu ograničiti zakonom.*
2. *Prava i osnovne slobode garantovane ovim Ustavom, se mogu ograničiti samo do onih mera koje su neizbežne, kako bi se u otvorenom i demokratskom društvu ispunio cilj, radi kojeg je dozvoljeno ograničenje.*
3. *Ograničenja garantovanih prava i osnovnih sloboda garantovanih ovim Ustavom, se ne mogu sprovoditi u druge svrhe, osim onih zbog kojih su određena.*
4. *U slučaju ograničavanja ljudskih prava i sloboda i sprovođenja istih, sve institucije javne vlasti, a posebno sudovi, su dužni da se posvete suštini prava koje se ograničava, značaju cilja ograničenja, prirodi ograničenja, odnosu ograničenja sa ciljem koji se želi postići, kao i razmatranju mogućnosti realizovanja tog cilja sa što blažim ograničenjima.*
5. *Ograničenje prava i sloboda garantovanih ovim Ustavom, na nijedan način ne sme da ospori suštinu garantovanih prava.*

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.
(Pravo na pravično suđenje)

1. *Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u*

razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

[...]

Zakon br. 03/L-006 o parničnom postupku Republike Kosovo

Član 14.

U parničnom postupku, u pogledu postojanja krivičnog dela i krivične odgovornosti izvršioca, u vezi je sa pravosnažnom presudom krivičnog suda kojim je optuženi proglašen krivim.

Član 182.

182.1 Osnovno kršenje odredbi parničnog postupka postoji ukoliko sud tokom postupka nije primenjivao ili je primenjivao na nepravilan način neku odredbu ovog zakona, a ova je imala ili mogla da ima uticaj na donošenje zakonite i pravedne presude.

182.2 Suštinsko kršenje odredbi parničnog postupka postoji uvek:

[...]

n) ukoliko presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati a posebno ukoliko je dispozitiv presude nerazumljiv ili kontradiktoran, po sebi ili sa razlozima presude, ili ukoliko presuda nema uopšte razloga ili u njoj nisu uopšte navedeni razlozi odlučnih činjenica, ili su ti razlozi nejasni, ili kontradiktorni ili ukoliko o odlučnim činjenicama postoje protivrečnosti između onoga što se u razlogu presude navodi o sadržaju dokumenta ili zapisnika o podacima datim u postupku i samih tih dokumenata ili zapisnika.

[...]

Zakon br. 03/L-212 o radu Republike Kosovo

Član 73.

Privremeno udaljavanje sa posla

1. Zaposleni se može udaljavati privremeno sa posla ako:
 - 1.1. kad su prema njemu počeli krivični postupak zbog osnovane sumnje za krivično delo;
 - 1.2. zaposleni je na ležanje pritvora;
 - 1.3. vrši prekršen je radnih odgovornosti utvrđenih ovim zakonom.

Član 74.

Naknada plate za vreme privremenog udaljavanja sa posla

Za vreme privremenog udaljenosti sa posla, u smislu člana 74 ovog zakona, zaposlenom pripada pravo kompenzacije plate u visini od 50 %.

Član 75.

Vreme produžetka privremenog udaljenosti sa posla

Privremeno udaljenost sa posla, prema članu 73 ovog zakona, može da traje najviše šest (6) meseci, period u kome je poslodavac bio dužan da zaposlenog vrati na posao ili da mu prekine Ugovor o radu.

Član 78.

Zaštita prava zaposlenih

- 1. Zaposleni koji procenjuje da poslodavac mu je povredio prava na rad, ima pravo podneti zahtev poslodavcu ili odgovarajućem organu poslodavca ako postoji, za ostvarenje njegovih povređenih prava.*
- 2. Poslodavac je obavezan da odluči prema zahtevu zaposlenog ,u roku od petnaest (15) dana od dana dostavljanja zahteva.*
- 3. Odluka iz stava 2. ovog člana dostavlja se zaposlenom u pisanoj formi u roku od osam (8) dana.*

Član 79.

Zaštita zaposlenog na sudu

Svaki zaposleni koji nije zadovoljan odlukom kojom smatra da su mu povređena njegova prava, ili ne dobija odgovor u roku iz člana 78. stav 2. ovog zakona, u tekućem roku od trideset (30) dana može da pokrene radni spor pri nadležnom sudu.

Član 87.

Rok zastarevanja

Svi zahtevi iz radnog odnosa zastarevaju u okviru roka od tri (3) godine od dana podnošenja zahteva.

Zakon br. 04/L-077 o obligacionim odnosima Republike Kosovo

Član 361.

Potraživanja utvrđena pred sudom ili drugim nadležnim organima

- 1. Sva potraživanja koja su utvrđena pravnosnažnom sudskom odlukom ili odlukom drugog nadležnog organa, ili poravnanjem pred sudom ili drugim nadležnim organom, zastarevaju za deset (10) godina, pa i ona za koja zakon inače predviđa kraći rok zastarelosti.*

2. *Ipak, sva povremena potraživanja koja proističu iz takvih odluka ili poravnanja i dospevaju na naplatu u budućnosti, zastarevaju u roku predviđenom za zastarelost povremenih potraživanja.*

Administrativno uputstvo br. 15/2008-MUP o vrstama teških i lakših disciplinskih prekršaja u Kosovskoj policiji

**Član 5.
Teži oblik omalovažavajućeg ponašanja**

Policajac ili civilni službenik Kosovske policije odgovoran je za teži oblik omalovažavajućeg ponašanja ukoliko:

[...]

5.12. Ponaša se na takav način kojim iznosi na loš glas ili baca senku na Kosovsku policiju tokom obavljanja dužnosti ili izvan nje;

[...]

**Član 8.
Korupcija**

Policajac ili civilni službenik Kosovske policije odgovoran je za korupciju ukoliko:

8.1. U svojstvu policajca ili civilnog službenika Kosovske policije i bez odgovarajućeg ovlašćenja na neposredan ili posredan način traži ili prima bilo kakvo materijalno dobro, poklon, bilo koju uslugu, potpis ili preporuku.

[...]

Prihvatljivost zahteva

41. Sud prvo razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
42. U tom smislu, Sud se poziva na član 113. Ustava, kojim je utvrđeno:

“7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

43. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su propisani u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je utvrđeno:

*Član 47.
[Individualni zahtevi]*

1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.

*Član 48.
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49.
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku [...]”.

44. Što se tiče ispunjenosti gore navedenih uslova prihvatljivosti, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno presudu [Rev. br. 74/2021] Vrhovnog suda od 15. jula 2021. godine, nakon što je iscrpeo pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio osnovna prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređeni, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u roku koji je određen u članu 49. Zakona.
45. Pored toga, Sud se poziva i na pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Pravilom 39 (2) Poslovnika je utvrđeno da:
- “(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.*
46. Sud podseća da gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje pomenutom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 39. Poslovnika (vidi slučaj KIO4/21, podnositeljka *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26, vidi, takođe, slučaj KI175/20, podnositeljka *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
47. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može da sadrži. S tim u vezi, bilo bi tačnije kada bi se o istima

govorilo kao o “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi “četvrtog stepena”; (ii) navodi koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”; (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi; i na kraju, (iv) “haotični ili nategnuti” navodi. Ovaj koncept neprihvatljivosti na osnovu zahteva ocenjenog kao “očigledno neosnovan” i specifičnosti četiri gore navedene kategorije navoda kvalifikovanih kao “očigledno neosnovani” koje su razvijene sudskom praksom ESLJP-a, Sud je usvojio i u svojoj sudskoj praksi, uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve KI40/20, podnosilac *Sadik Gashi*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2021. godine; KI163/18, podnosilac *Kujtim Lleshi*, rešenje o neprihvatljivosti od 24. juna 2020. godine; i KI21/21, podnosilac *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. aprila 2021. godine.

48. U tom kontekstu i u daljem tekstu, kako bi ocenio prihvatljivost zahteva, odnosno kako bi u okolnostima konkretnog slučaja ocenio da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, prilikom čije ocene će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi slučaj KIO4/21, gore citiran, stav 28).
49. Sud podseća da je suština slučaja povezana sa činjenicom da je podnosilac zahteva suspendovan uz naknadu od strane Policije Kosova u maju 2011. godine, kao rezultat istrage o povredi Zakona o policiji. S tim u vezi, protiv podnosioca zahteva su vođena dva odvojena postupka, krivični i disciplinski, za ista dela. Protiv podnosioca zahteva je Specijalno tužilaštvo pokrenulo optužnicu zbog krivičnih dela “Zloupotreba službenog položaja ili ovlašćenja” iz člana 339. stav 1. KZRK-a i “Primanje mita” iz člana 343. stav 1. KZRK-a, za koja je oglašen nevinim od strane Osnovnog suda. Presudu Osnovnog suda je potvrdio Apelacioni sud svojom presudom [PAKR. br. 347/13] od 18. avgusta 2015. godine. S druge strane, u disciplinskom postupku, u julu 2013. godine, Interna disciplinska komisija Policije Kosova je oglasila podnosioca zahteva krivim za disciplinski prekršaj i izrekla mu disciplinsku meru “Obustava isplate plate od 30% za 2 meseca od bruto plate” kao i dopunsku meru “Administrativni transfer”. Ovu odluku je naknadno u drugom stepenu potvrdila i Komisija za žalbe i naknade.
50. Podnosilac zahteva je u maju 2016. godine podneo tužbu Osnovnom sudu protiv Generalne direkcije Policije Kosova, tražeći nadoknadu za obustavljene plate za period tokom kojeg je bio suspendovan. Tužbeni zahtev podnosioca zahteva je presudom Osnovnog suda odbijen kao neosnovan jer je podnet po isteku roka od 3 godine, a tu presudu je u drugom stepenu potvrdio i Apelacioni sud. Protiv presude Apelacionog suda, podnosilac zahteva je uložio reviziju Vrhovnom sudu, navodeći povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnu primenu materijalnog prava i prekoračenje tužbenog zahteva. S tim u vezi, dana 15. jula 2021. godine, Vrhovni sud je 15. jula 2021. godine odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva i

utvrdio da presude prvostepenog i drugostepenog suda nisu zahvaćene povredama odredaba parničnog postupka ili pogrešnom primenom materijalnog prava.

51. Sud primećuje da podnosilac zahteva pred Sudom osporava specifično parnični postupak a ne krivični ili disciplinski postupak. Samim tim, Sud će razmotriti samo pitanja koja se tiču parničnog postupka.
52. Sud podseća da podnosilac zahteva pred Sudom osporava presudu [Rev. br. 74/2021] Vrhovnog suda, navodeći u suštini povredu člana 3. [Jednakost pred zakonom], člana 24. [Jednakost pred zakonom], člana 29. [Pravo na slobodu i sigurnost], člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje, člana 32. [Pravo na pravno sredstvo], člana 54. [Sudska zaštita prava] i člana 55. [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava, kao rezultat pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešnog tumačenja i primene zakona.
53. Sud primećuje da se suština navoda podnosioca u vezi sa članom 31. Ustava odnosi na odbijanje njegovog zahteva od strane redovnih sudova, za nadoknadu zaustavljenih plata prema odluci o suspenziji, za šta podnosilac zahteva navodi da su sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili merodavno pravo, pošto u krivičnom postupku protiv njega nisu uzeli u obzir oslobađajuću presudu.
54. Na početku, Sud podseća da je navode koje iznosi pred Sudom, podnosilac zahteva iznosio i pred redovnim sudovima, i da se ti navodi odnose uglavnom na pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu zakona.
55. U tom kontekstu, Sud u okviru navoda o povredi člana 31. razmatra da li su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, sprovedeni na takav način da je podnosilac zahteva imao pravično i nepristrasno suđenje (vidi, *inter alia*, predmet *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, predstavka br. 13071/87, Izveštaj Evropske komisije za ljudska prava, usvojen 10. jula 1991. godine, vidi, takođe, slučaj Suda KI110/19, gore citiran, stav 41).
56. Sud naglašava da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom tumačenju zakona koje su navodno izvršili redovni sudovi, odnose na oblast zakonitosti i kao takvi nisu u nadležnosti Suda, i iz tih razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučajeve Suda: br. KI87/20, podnosilac *Suva Rechtsabteilung*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. aprila 2021. godine, stav 57; KI06/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; KI75/17, podnosilac *X*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. decembra 2017. godine, stav 55 i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56).
57. Sud je dosledno ponavljao da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno napravili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su one mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Naime, sam Sud ne može da oceni zakon koji je doveo do toga da redovni sud donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi

postupao kao sud "četvrtog stepena", što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmete ESLJP-a *Ballıktaş Bingöllü protiv Turske*, presuda od 22. juna 2021. godine, stav 75; *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe, slučajeve Suda: KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine; kao i gore navedene slučajeve KI06/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, stav 37; i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).

58. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP, koja jasno ukazuje da nije njegova uloga da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi, predmet ESLJP-a *Pronina protiv Rusije*, odluka o prihvatljivosti od 30. juna 2005. godine; i gore citirane slučajeve Suda KI06/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, stav 38; i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).
59. U tom smislu, Sud je u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a navodio da iako je uloga Suda ograničena na aspekt ocene tumačenja zakona, on mora osigurati i preduzeti mere kada primeti da je sud primenio zakon na očigledno pogrešan način u konkretnom slučaju što je moglo rezultirati "proizvoljnim" ili "očigledno neosnovanim" zaključcima za podnosioca (vidi predmete ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc.*, presuda, stav 83; *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, br. 184/02, stavovi 70-74 i 84; *Păduraru protiv Rumunije*, br. 63252/00, stav 98; *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, predstavka br. 48553/99, stavovi 79, 97 i 98; *Beyeler protiv Italije* [VV], predstavka br. 33202/96, stav 108; *Koshoglu protiv Bugarske*, presuda od 10. maja 2007. godine, stav 50; vidi, takođe, gore citirani slučaj Suda KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57; i KI154/17 i KI05/18, podnosilac *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).
60. Pored toga, Sud primećuje da je povodom navoda podnosioca zahteva o nezakonitoj odluci o suspenziji u disciplinskom postupku, nakon što je oglašen nevinim u krivičnom postupku, Vrhovni sud precizirao sledeće:

"Vrhovni sud Kosova, u svojoj oceni, navodi da ne stoje navodi u reviziji o povredama iz člana 182.2 tačka "n" da je tužilac nezakonito suspendovan uz naknadu od 50%, jer su predmeti suđenja u krivičnom postupku i pred organom uprave u disciplinskom postupku, iako povezani, međusobno potpuno odvojeni, odakle proizilazi da je tužilac oglašen krivim samo u krivičnom, a ne i u disciplinskom postupku".
61. Osvrćući se na navedene navode, Sud primećuje da je Vrhovni sud detaljno obrazložio na osnovu kojih dokaza i na osnovu kojih materijalnih odredbi je doneo relevantnu presudu, odgovarajući na navode podnosioca zahteva o pogrešnom utvrđivanju činjeničnog stanja kao i o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

62. Stoga, uzimajući u obzir gore navedeno, Sud smatra da podnosilac zahteva ne podržava ili ne argumentuje u dovoljnoj meri pred Sudom kako ova tumačenja relevantnih zakonskih odredbi, doneta od strane Vrhovnog suda i redovnih sudova, dovode do proizvoljnih ili očigledno nerazumnih zaključaka u njegovom slučaju ili kako postupci pred redovnim sudovima, u celini, možda nisu bili pravični ili čak proizvoljni.
63. U svetlu gore navedenog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio kako je odlukama redovnih sudova, a posebno osporenom presudom Vrhovnog suda povređeno njegovo pravo garantovano članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a. Shodno tome, Sud zaključuje da ovaj navod podnosioca zahteva spada u kategoriju navoda koji se kvalifikuju kao navodi „četrtoog stepena“ i kao takvi su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama kako je definisano u pravilu 39 (2) Poslovnika.
64. Što se tiče navoda o povredi prava zagaranovanih članovima 3, 24, 29, 32, 54 i 55. Ustava, Sud podseća da prema dobro uspostavljenoj sudskoj praksi ESPLJ-a, Sud proglašava zahtev neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, u skladu sa uslovom (iii) „nepotkrepljeni ili neobrazloženi“ navodi kada je ispunjen jedan od dva karakteristična uslova i to:
- a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji način su one povređene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta to sasvim očigledno (vidi, u tom smislu, predmet *ESLJP-a Trofimchuk protiv Ukrajine (odluka)* br. 4241/03 od 31. maja 2005. godine, takođe, vidi, predmet *Baillard protiv Francuske (odluka)* br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);
 - b) kada podnosilac/teljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio/la svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove/njene kontrole i koje ga/je sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odredi drugačije
65. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog Suda povređena prava zagaranovana članom 3, 24, 29, 32, 54 i 55. Ustava. Međutim, podnosilac zahteva samo pominje odgovarajuće članove, ali ne objašnjava dalje kako je i zašto došlo do povrede ovog relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je dosledno naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se konstruiše osnovana tvrdnja o povredi Ustava. Kada navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, u ovom smislu, slučajeve Ustavnog suda KI187/18 i KI11/19, podnosilac zahteva: *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73, KI125/19 podnosilac zahteva:

Ismajl Bajgora, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63, i nedavni slučaj KI175/20, podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. marta 2021. godine, stavovi 79-82).

66. Stoga, Sud nalazi da u vezi sa ovim navodom podnosioca zahteva za povredu prava zagarantovanih članovima 3, 24, 29, 32, 54 i 55 Ustava, Sud zaključuje da se ovaj deo zahteva mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neprihvatljiv, jer se ovi navodi kvalifikuju kao navodi koji pripadaju kategoriji (iii) "nepotkrepljeni ili neobrazloženi" navodi, jer podnosilac zahteva samo citira članove Ustava, ne objašnjavajući kako i zašto su prekršeni. Shodno tome, oni su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama.

Zaključak

67. Na kraju, Sud zaključuje da je zahtev podnosioca zahteva neprihvatljiv jer navod o povredi člana 31. Ustava pripada kategoriji navoda "četvrtog stepena", dok navod podnosioca zahteva o povredi članova 3, 24, 29, 32, 54 i 55 Ustava pripada kategoriji „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda i kao takvi, ovi navodi su očigledno neosnovani po ustavnim osnovama, kako je to i utvrđeno u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i pravilom 39 (2) Poslovnika, dana 31. marta 2022. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani